

Въ първо-то бългaрско царство, архиепископи и патриарси били: Иосифъ, Леонтий, Димитрий, Сергий, Григорий, които имале сѣдалище-то си въ Преславъ, додето тоя градъ билъ столица на царство-то; Дамянъ, на когото въ врѣме-то цариградската патриархия припознала бългaрската патриархия за независима, ималъ сѣдалище-то си въ Доростолъ (Дристра, Силистра), ала когато византийскій царь Иванъ Цимисхий завладѣлъ источно-то бългaрско царство, Дамянъ пренесжлъ сѣдалище-то си въ западно-то бългaрско царство, — въ Сръдецъ, който билъ столица на царство-то; Дамяновъ наслѣдникъ билъ Гавриилъ, който ималъ сѣдалище-то си въ Водена, Мжленъ и Прѣсна, гдѣто била и столица-та; наслѣдникъ на Гавриила билъ Филипъ, който пренесжлъ сѣдалище-то си въ Охрида, защото и столица-та била пренесена отъ Битоля въ Охрида; Гаврииловъ наслѣдникъ билъ Давидъ, на кого-то въ врѣме-то византийскій царь Василъ Българоубица завладѣлъ и западно-то бългaрско царство. Царь Василъ свалилъ патриарха Давидъ отъ престола и вмѣсто него назначилъ инокa Иванъ „да бжде архиепископъ на Бжлгария и да испжлнява архиепископски-тѣ джлжности“. Подиръ смжръть-та на архиепископа Ивана, назначавани тѣ въ Охрида архиепископи били вече все гржци. — Въ второ-то бжлгaрско царство по-забѣлжжителни патриарси били: Василий 1-й, който билъ поставенъ за архиепископъ слѣдъ като се освободила Бжлгария отъ гржцка-та властъ, а по-сѣтне папа Инокентий 3-й, го назначилъ за тжрновски патриархъ; Якимъ 1-й, кого-то гржци-тѣ припознале за тжрновски патриархъ; Василий 2-й, на когото въ врѣме-то били пренесени мощи-тѣ на Света Петка отъ Епиватосъ (градъ на Мраморно-Море) въ Тжрново; Якимъ 2-й, на кого-то въ врѣме-то се поминалъ въ Тжрноно смрбскія архиепископъ Савва, който прѣзъ 1237 год. билъ дошжлъ да посѣти царя

21-й Май да се слави паметъ-та на бжлгaрскія царь Борисъ-Михайлъ, вмѣсто на римо-византийска Константиноу или пакъ въ сжщия день да се празнува и зарадъ двамата, а така сжщо да се почне празнувание и за Седмочисленници-тѣ на 27-й Юлиа, день, въ който е по нжлъ Климентъ, най-дѣятелний намежду тѣхъ, ала по разни причини, тая хубава мисжлъ не можа да се тури въ дѣйствиe. Както и да било, ние не трѣбва да забравяме хората, които сж се грижили за насъ, които сж радилъ за добро-то на отечество-то ни, за вѣра-та ни, за черкова-та ни, за духовно-то и нравственно-то ни просвѣтяване. Всѣкой народъ слави паметъ-та на заслуживш-тѣ си хора, на добротвори-тѣ си, а пакъ ние защо да не чинимъ така? Рѣчено е, че народъ, който не почита свои-тѣ велики хора, — хора, които сж му сториле извѣстни добрини, той не е народъ